

Matematikläraren som gjorde skillnad: Halta-Lotta

Man skall veta sin plats och inte sticka ut. Sådan är Jantelagens yttersta diktum. Kommer man från arbetarklass, skall man förbli arbetarklass. Då är man inte heller märkvärdig. Står man inför valet att välja allmän eller särskild kurs i matematik och engelska, faller det sig naturligt att välja allmän. Det hörs ju på namnet, ”särskild”, att man inte skall välja det. Man skall veta sin plats. Bland de allmänna, där man inte är särskild, där man inte sticker ut.

När jag valde i grundskolans sjätte klass inför högstadiet, då blev det delvis jantelagen och arbetarklassen som valde, även om de medelmåttiga betygen också vittnade om att jag inte var en studiebegåvning i mina mellanstadielärares ögon. Allmän matematik och engelska blev kursvalet, och inte särskild.

Frostaskolans lärare i matematik och engelska, samt min klassföreståndare, där jag tyvärr tappat deras namn, såg mig emellertid tidigt. Hur vet jag inte. Någon månad gick och på något sätt blev det bestämt att jag skulle flyttas upp till särskild kurs i både matematik och engelska.

I matematik ansågs det tydligen att jag behövde hjälp för att flyttas upp. Eller så var det så att det fanns en engagerad lärare som var villig att hjälpa till. Oavsett skäl, så fick jag böckerna för särskild kurs i matematik inför juluppehållet. Men jag fick mer.

Minst två gånger, om jag minns rätt, kom en SAAB V4 körande upp på vår gårdsplan under jullovet. Ut steg, mödosamt, då hon hade klumpfot, Halta-Lotta. Hon var lärare i särskild matematik vid Frostaskolan och hade kommit hem till mig för att ge mig privatlektioner i matematik, och därmed möjliggöra att jag kunde följa med när vårterminen började.

Hon kom in i farstun och visades in åt höger, till finrummet, där middagsbordet stod, med struken duk. Köket fick inte en så fin och märkvärdig människa se. I finrummet satt hon och jag, och gick igenom den nya läroboken.

Den första terminen på universitetet läste jag matematik och som professor i företagsekonomi är jag irriterad över studenters låga matematikkunskaper. Allt detta grundlades av Halta-Lotta.

Hade Frostaskolans engelsklärare och matematiklärare inte signalerat att jag hade kommit fel, och klassföreståndaren inte gjort förändringen, men framför allt, om Halta-Lotta inte kommit och påverkat mig under jullovet och visat hur angeläget det här var, då hade jag inte gått vidare till Naturvetenskaplig linje i gymnasiet. Jag hade sannolikt inte börjat på universitetet, och jag hade definitivt inte påbörjat forskarutbildning. Och därmed inte varit i närheten av att vara det jag är idag, en professor i företagsekonomi, med rätt att hitta på, bullra och missionera. Vilket är mig en stor fröjd. Därför, för att alludera en känd boktitel, säger jag att Frostaskolan, men speciellt Halta-Lotta, gav mig himlastegen.

Halta-Lotta hade klumpfot, vilket gav henne en haltande gång. Därav smeknamnet. Beklagligtvis minns jag inte hennes riktiga namn. Men uttrycket Halta-Lotta återger inte missaktning. Hon min stora aktning och starka beundran. Hon har varit en speciell människa för mig. Halta-Lottas lärdom blir därför:

Det kan vara lite obekvämt för dig och det kan vara en liten uppoffring för dig. Men för den andre kan det vara livsavgörande. Tveka därför aldrig att göra något för den andre.

Öllsjö den 20 juli 2013

Sven-Olof Yrjö Collin